

## บันทึกพิเศษของคุณจินดา ตั้งใหม่

โดย วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ

เรื่องราวที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังอีกเรื่องหนึ่ง เป็นนิมิตที่เกิดขึ้นมาหลายปีแล้ว ซึ่งขณะนั้นผม ( นายไพศาล แสนไชย ) ก็ยังไม่เป็นที่รู้จักมากนัก รู้จักกันเพียงญาติพี่น้องและคนในหมู่บ้านเท่า นั้น เพิ่งจะเป็นที่รู้จักกว้างขวางเมื่อไม่นานมานี้เอง ยิ่งเมื่อใคร ๆ ได้ยินคำว่า “ ฝัน ” แล้วมาบอก เป็นตุเป็นตะก็ยิ่งเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะ หลายคนได้มองผมอย่างน่าสมเพชเวทนา บางคนก็หาว่า ผมเรื่องขึ้นมาเพื่อผลประโยชน์สำหรับตัวเอง มันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน ก็ในเมื่อใคร ๆ ก็ฝันได้ นิมิตได้ แต่หากฝันหรือนิมิตอย่างผมกลับเป็นว่า เป็นเรื่องน่าบอที่สุด ผมก็ได้เก็บเอาความหวาน อมขมกลืนไว้ในใจ และเคยได้กล่าวว่าสิ่งที่ผมได้รู้ได้เห็นมานั้นเป็นความจริงยิ่งกว่าความจริง ไม่ เช่นนั้นแล้ว ผมคงไม่มายืนอยู่ตรงจุดนี้ในปัจจุบัน ซึ่งเมื่อผมได้บอกด้วยวาจาหรือทางจดหมายแล้ว ไม่เคยมีการผิดพลาดแม้แต่บ่อย

เพราะฉะนั้น ผมจึงมีความกล้าพอที่จะให้ท่านครูบาคุณธำและพญาพิงคราชนำผมไปใน ฝันทุก ๆ คืน ซึ่งผมก็เชื่อว่า ท่านทั้งสองที่มาจากเบื้องบนคงไม่ยอมที่จะเอาใครต่อใครไปในความ ฝันเช่นผมได้เพราะไม่มีบุญกรรมแต่ปางก่อนมาอุดหนุนเกื้อกูล อีกทั้งความอดทนของท่านที่ทำให้ ผม ( นายไพศาล แสนไชย ) ยืนหยัดอยู่ได้ และก็ได้รับบุญบารมีจากท่านครูบาคุณธำ และพญา พิงคราช ช่วยคุ้มครองผมมาจนตราบทุกวันนี้

บางรายหรือหลาย ๆ รายที่ผมได้ไปหาด้วยตนเอง และบางครั้งก็ได้วานให้พ่อของผมและ ญาติช่วยไปส่งจดหมายที่ต่างอำเภอต่าง จังหวัดบ้าง ก็ได้รับการถูกต้องว่านานับการหาว่าเป็น \* ไอ้บ้า ” บ้าง “ วิกลจริต ” บ้าง ถูกไล่ออกจากบ้านบ้าง ถูกไล่ออกมาจากกุฏิพระบ้าง ในกรณี ที่ผมได้นิมิตถึงภิกษุ แต่ก็ได้รับการปฏิเสธโดยสิ้นเชิง ในบางครั้งที่ผมวานให้พ่อของผมไปส่ง จดหมายและได้รับการตอกหน้ากลับมา พ่อของผมน้ำตาแทบไหล คนเราถ้าบ่ไม่เชื่อ หรือ ไม่รู้ จักมักคุ้นกันมาก่อน การนิมิตหรือฝันของผมนั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้ง ๆ คนเฝ้าบุญได้สั่งนักสั่งหนา

แต่ในเมื่อผู้ถูกฝันหรือนิมิตไม่ยอมเชื่อ ก็ต้องถอยกลับมาตั้งหลักกันใหม่

นี่แหละครับความยากลำบากของผมในครั้งก่อน ๆ แต่ผมก็ไม่เคยย่อท้อ เมื่อกาลเวลาล่วง ไปเรื่อย ๆ นิมิตต่าง ๆ ของผมก็เพิ่มขึ้น ถ้าเป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา เช่น วันมาฆบูชา วัน วิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา ผมก็ได้มีบันทึกพิเศษเรื่องต่าง ๆ ทายออกมา และรายชื่อผู้เกี่ยวข้อง ข้องตามนิมิตนั้นก็เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งเป็นที่ยอมรับของผู้ถูกนิมิตไปอย่างมากมาย

ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ในกรณีหนึ่ง เมื่อครูบาคุณธำและพญาพิงคราชนำผมไปแล้ว ก็ได้พบกับคนที่ตายไปแล้วก็มีมาก และคนที่ได้ตายไปแล้วสั่งให้ลูกหลานทำบุญทำทานให้บ้าง และเรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนตายไปแล้ว สั่งเรื่องราวมายังภรรยาและบุตรที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลก มนุษย์

นิมิตดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 21 กันยายน 2528 ท่านครูบาคุณธำและพญาพิงคราชได้ ลงมารับผมตามปกติและได้ไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง คล้ายเป็นหมู่บ้านหรือบ้านจัดสรร สภาพ บรรยากาศค่อนข้างแห้งแล้งไม่ค่อยชุ่มชื้นและก็ได้พบกับบุคคลหนึ่ง ชื่อ นายอินแก้ว ใหม่ตั้ง ซึ่ง ได้เสียชีวิตไปแล้วเมื่อวันที่ 3 กันยายน

2528 โดยนายอินแก้ว ใหม่ตั้ง ได้พูดคุยกับท่านครู บาคันธา พญาพิงคราช และผม( นายไพศาล ) กิน เวลานานพอสมควร และท้ายที่สุด นายอินแก้ว ใหม่ตั้ง ก็ได้พูดว่า

“ ขอส่งไปยังภรรยาของตนซึ่งยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ขอให้ทำบุญทำทานให้เขาด้วย เพราะขณะนี้ กุศลบุญมีน้อยเหลือเกิน หากภรรยาไม่ทำบุญส่งให้เขาแล้ว ถึงเวลาที่เขาจะต้องไป เกิดยังโลกมนุษย์ จะมี กรรมบางสิ่งบางอย่างมาต้อน จะทำให้ตัวเขาคือ นายอินแก้ว ใหม่ตั้ง เกิดมามีอาการไม่ครบ 32 ประการ”

นายอินแก้ว ใหม่ตั้ง ก็ได้ส่งมาอีกว่า “ และขอให้ส่งไปหาบุตรชายของเขาที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ชื่อ นายจินดา ใหม่ตั้ง ว่าขอให้ระมัดระวัง อีกประมาณ 3 เดือนข้างหน้า เขาจะ ได้รับอุบัติเหตุเลือดตกยางออก ขอให้นายไพศาลนำขานี้ไปบอกเขาด้วย และขอให้เขาปล่อยปู ปล่อยปลาลงแม่น้ำ และอุทิศส่วนกุศลไปหาเจ้ากรรมนายเวรแล้วจะพ้นเคราะห์”

สุดท้ายนายอินแก้ว ใหม่ตั้ง ผู้ตาย ก็ได้บอกผมอีกว่า” ช่วยบอกภรรยาและบุตรของเขา ด้วยว่า ทรัพย์สินอันเป็นที่ดินมีอยู่ 2 ที่ ซึ่งหมายเลขที่ดินในโลกมนุษย์ว่า 1627 และ 1560 ซึ่งหมายเลขที่ดินของเขานั้น ตอนที่เขามีสชีวิตอยู่ก็รู้ว่ามันเป็นเลขอะไร เมื่อได้ตายไปแล้วจึงจำ หมายเลขได้ และบ้านของภรรยาและ บุตรของนายอินแก้ว ใหม่ตั้ง อยู่บ้านเลขที่ 110 หมู่ 8 ตำบลป่าสัก อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน” เมื่อสั่งเสียกันเสร็จแล้ว ท่านทั้งสองก็ได้พาผมไปหา รายอื่น ๆ อีก 2 - 3 ราย และได้เรื่องราวเรียบร้อยแล้ว ก็ได้มาส่งผมที่บ้าน และผมก็ตื่นนอน ได้สังเกตเห็นว่าเป็นการตื่นสายพอสมควร คือเป็นเวลา 06.12 น.

ประมาณสัก 2 วัน ผมก็ได้เตรียมบันทึกของผม และที่อยู่ของภรณานายอินแก้ว ที่ชื่อ แม่เอ้ย ตามคำบอกเล่า ซึ่งผมก็รู้ว่าบ้านของแม่เอ้ยนั้นอยู่ที่ไหน ก็เลยชักชวนเพื่อนบ้านที่เขามี รถจักรยานยนต์ช่วยไปส่งผมเข้าไปในตัวเมือง ผมและเพื่อนที่ไปด้วย ได้สอบถามไปตามทางเรื่อย ๆ ไม่นานนักก็พบบ้านแม่เอ้ย เหตุที่หาไม่ยากก็เพราะคนในหมู่บ้านทางภาคเหนือรู้จักมักคุ้นกัน แทบทุกหลังคาเรือน ถ้าเป็นงานปอย เช่น ปอยหลวง หรืองานศพ ชาวบ้านทุก ๆ คนมักจะไป ช่วยเหลือกันอย่างเนืองแน่นทุกครั้งที่ไป ผมได้พบกับแม่เอ้ยและนาย จินดา ใหม่ตั้ง และได้เล่าถึง วัตถุประสงค์ที่มาบ้านครั้งนี้ ซึ่งมาตามนิมิตฝัน มาตามคำร้องของนายอินแก้ว ใหม่ตั้ง ซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ทั้งแม่เอ้ยและนายจินดา ต่างตั้งอกตั้งใจฟังผมเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ

ส่วนของแม่เอ้ยนั้นก็ตั้งตนอยู่บนความไม่ประมาท ได้ทำบุญทำทานไปหาให้นายอินแก้ว ใหม่ตั้ง ผู้เป็นสามี ส่วนเลขโฉนดที่ดิน ปรากฏว่า เป็นเลขที่ 1627 และ 1560 ตรงตามที่นาย อินแก้วบอกทุกประการ

แต่ส่วนที่เป็นของนายจินดา ใหม่ตั้งเอง คือขอให้นายจินดาอย่าประมาท หมั่นทำบุญทำ ทานและ ระมัดระวังอุบัติเหตุ ซึ่งนายจินดาเองก็รับฟังไว้ ผมมาทราบตอนหลังว่า นายจินดาไม่ ได้ทำบุญทำทานอะไรไว้เลยและเขาเคยบอกผมว่า “ จะทำเมื่อมีเวลา ” ก็ไม่รู้ว่านายจินดาไปทำ อะไรถึงไม่ค่อยมีเวลาทำบุญทำทานตามที่พ่อเขาสั่งไว้ 3 เดือนหลังจากที่ผมบอกให้ไปแล้ว นาย จินดาก็ได้รับอุบัติเหตุจริง ๆ เกี่ยวกับการเดินทางไปในงานแต่งงานแห่งหนึ่ง รถฉลอบตกข้าง ถนน กระตุกโหลปลาร้าหัก แขนเคาะ ตรงตามที่นายอินแก้ว ใหม่ตั้ง ผู้เป็นพ่อสั่งไว้ไม่มีผิด

หากนายจินดาทำตามที่พ่อสั่งไว้ก็คงจะไม่เป็นอย่างนี้แน่นอน เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้นแล้ว นาย จินดา ใหม่ตั้ง ก็นึกถึงผม นึกถึงเรื่องที่พ่อสั่งไว้

“ โอ! มันช่างเป็นความจริงเสียนี้กระไร ถ้าหากเชื่อ โฟศาลตั้งแต่แรกแล้ว ก็คงไม่เป็น เช่นนี้แน่นอน” นายจินดา ใหม่ตั้ง ได้ไปหาผมที่บ้าน เขาบอกว่าเขาเสียใจมากที่เขาไม่เชื่อผม ไม่เชื่อคำตักเตือนของพ่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ต่อไปนี้เขาจะกลับตัวใหม่ เขาบอกผมว่าจะหมั่นทำ บุญทำทาน ไม่ไปเที่ยวให้มันเสียเวลาอีกแล้ว ต่อจากนั้นอีกไม่นาน วัดในหมู่บ้านของนายจินดา มีงานปอยหลวง คือ ทำบุญฉลองวิหาร นายจินดา ก็ไปบอกผมให้ไปร่วมทำบุญทำทานด้วยกัน ซึ่งผมก็ยินดีและไปร่วมทำบุญและร่วมอนุโมทนากับแม่เอ้ยและนายจินดา

ผมได้แนะนำให้แม่เอ้ยและนายจินดา ตั้งอกตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้นายอินแก้วที่เสียชีวิต ไปแล้ว และอุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ด้วยความตั้งอกตั้งใจ ซึ่งทั้งสองแม่ลูกก็มีความปิติยินดี และก่อนที่ผมจะกลับ สองแม่ลูกก็ได้บอกผมว่า หากมีงานบุญอะไรก็จะไปบอกไฟศาลอีก” ซึ่ง ผมก็รู้สึกยินดีและเต็มใจที่จะมาร่วมงานด้วย

ผมได้ทำหน้าที่เสร็จสมบูรณ์ไปอีกrayด้วยความอิ่มอกอิ่มใจ ซึ่งวันนั้นเองผมก็ได้เป็นเจ้า มือเลี้ยง ก่วยเตี่ยวแก่เพื่อนของผมที่สถานีรถไฟลำพูน เพราะให้ผมซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์และ ไปส่งผมกลับถึงบ้าน ทำกองจี้ด้วยความสวัสดีภาพ